

Нічний рядок

Микола Руденко

Вночі не сплю — скриплю зубами:

Болять потрощені кістки.

А дощ рушає над горбами

Та через гори навпрошки.

Щось у вікні кошлате, чорне.

То ген під кам'яне крило

Гора, немов курчаток, горне

Дощем захлюпане село.

Я шепочу у мертве небо,

Що вже й мені туди пора.

Горни й мене, гора, під себе.

Горни, гора... Горни, гора.

Та є у мозку на приміті

Повите в ніжний холодок:

Адже ж лишився в цьому світі

Ще не завершений рядок.

Його вишукую одразу —

Так, як у зливи і вітри

Шукають линву скалолази —

Дерусь на маківку гори.

І птаство на високій ноті

Мені гукне:

— Живи, дідок,

Допоки є в твоїм блокноті

Ще не завершений рядок.